

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobce **A.A.**, státní příslušnost Afganistán, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců, Bělá Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Bělehradská 568/92, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2015, č.j. KRPP-136325-/ČJ-2015-030022,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2015, č.j. KRPP-136325-/ČJ-2015-030022, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie pod č.j. KRPP-136325-10/ČJ-2015-030022 ze dne 22.8.2015, následně prodloužená o 60 dní podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-

136325-28/ČJ-2015-030022 ze dne 18.9.2015, prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 (devadesát) dní, tj. celkem 180 (stoosmdesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Žaloba

V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a také čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovým zjištěním a úvahami při hodnocení důkazů a právní závěry. Podle žalobce se žalovaná ve svém odůvodnění sice zabývala otázkou, zda je realizace správního vyhoštění možná a odkázala na sdělení ŘSCP ze dne 9.11.2015 podle něhož stále probíhá ověřování totožnosti účastníka řízení cestou Zastupitelského úřadu Afganistánu. Z tohoto všeobecného znění, ale nevyplývá, zda existuje reálný předpoklad, že bude realizace správního vyhoštění uskutečnitelná i během prodloužené lhůty. Žalobce měl za to, že správní orgán by měl minimálně odkázat na nějakou konkrétní lhůtu v předcházejících případech, během níž obdržel vyjádření Zastupitelského úřadu. Nestačí pouze vyjmenovat kroky, které dosud vykonal. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře k čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech opakovaně judikoval, že deportace musí být možná v blízké budoucnosti (Samie Ali vs. Švýcarsko). Ve věci Chahal vs. Velká Británie stanoví v §§ 112 a 113, že čl. 5.1. povoluje detenci osoby, které hrozí deportace, za předpokladu, že jsou činěny kroky směřující k deportaci. Detence přestává být realizovatelná, jestliže řízení o ní není prováděno s náležitou péčí.

Dále žalobce uvedl, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 bylo stanoveno, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 169/2012-36, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu

cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Tento závěr je podle žalobce plně aplikovatelný i na řízení o prodloužení zajištění cizince.

Žalobce poukázal na to, že při rozhodování o otázce zajištění a jeho prodloužení měl být brán úvahu i zdravotní stav zajišťované osoby, což v jeho případě nebylo. Uvedl, že má zdravotní potíže psychického rázu a dlouhodobý pobyt v zařízení s omezeným pohybem jeho stav zhoršuje. Nemůže spát, trápí jej noční můry, nechce nikoho vidět, ztrácí chuť žít a přemýšlí o skoncování s životem. Měl za to, že by mohlo dojít i porušení jeho práva na život.

Žalobce byl přesvědčen, že ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaná nepřezkoumala řádně důvody pro jeho zajištění, kdy toto přitom představuje výrazný zásah do jeho osobní svobody v podmínkách srovnatelných s vězením. Vzhledem k tomu by odůvodnění napadeného rozhodnutí mělo být naprosto nezpochybnitelné.

Závěrem konstatoval, že nebyly dány důvody pro jeho zajištění a nejsou ani splnění podmínky pro jeho trvání. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nevyrovnala s otázkou reálného předpokladu vyhoštění.

Zvýše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn 22. srpna 2015 za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že není dán reálný předpoklad dosazení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění a nezákonnou dobu lhůty k zajištění a nepřijatelnost vyhoštění do Afghánistánu, žalovaná uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při prodloužení zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je reálná. Ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydaném pod evidenčním číslem ZS 27297 vyplývá, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Dále z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu 22. srpna 2015 (dále jen „protokol“) vyplývá, že žalobce opustil Afghánistán s cílem usídlit se v Německu. Do Afghánistánu se vrátit nemůže, protože mu prý jde o život, ale o azyl nepožádal v první bezpečné zemi ani v následujících bezpečných zemích na své trase a neučinil tak ani v České republice. Trvá na podání žádosti o azyl v Německu. Toto jednání svědčí spíše o ekonomických důvodech pobytu žalobce na území členských států Evropské unie a České republiky a o tom, že žalobce nehledá bezpečí, ale pohodlí. Žalobci bylo 3. září 2015 uloženo Rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 rok s nabytím právní moci 9. září 2015, což je základní předpoklad realizace správního vyhoštění. Jedinou překážkou realizace správního

vyhoštění žalobce je potvrzení totožnosti žalobce a získání cestovního dokladu pro žalobce ze zastupitelského úřadu Afghánistánu, kdy nelze ovlivnit jeho činnost ve vztahu k žalobci. Z tohoto důvodu bylo prodlouženo zajištění žalobce. Jelikož uplynula pouze polovina celkové lhůty zajištění, žalovaná se nedomnívala, že by realizace výkonu správního vyhoštění nebyla možná jen proto, že zastupitelský úřad Afghánistánu dosud nevydal žalobci náhradní cestovní doklady. Žalovaná byla přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jelikož podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů je krajním případem, jakmile odpadnou důvody zajištění, tedy žalobce získá cestovní doklad, bude provedena realizace správního vyhoštění a žalobce bude propuštěn i před uplynutím stanovené doby prodloužení zajištění. Zákon o pobytu cizinců v § 124 odst. 3 umožňuje policii i opakovaně prodloužit zajištění, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Jak je již uvedeno výše, závazné stanovisko č. ZS 27297 Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky uvádí, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Žalovaná musí tedy učinit všechny možné zákonné kroky, v odůvodněných případech i zajistit cizince za účelem správního vyhoštění, aby dostala díky zákona a bylo dosaženo výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Doplnění žaloby

V podání doručeném soudu dne 4.12.2015 žalobce opětovně uvedl, že dne 22. srpna 2015 rozhodl žalovaný správní orgán rozhodnutími o zajištění manželů, paní F.G. a žalobce pana A.A. podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce setrval na svých námitkách uvedených v podané žalobě a nad jejich rámec v zákonné lhůtě pro podání žaloby doplnil níže uvedené skutečnosti.

Žalobce se domníval, že vydáním napadených rozhodnutí o zajištění žalovaná porušila § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy a ustanovením § 2 správního řádu. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též „další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu („NSS“) je ve smyslu tohoto ustanovení nutné považovat za účastníky řízení o zajištění cizince též jeho rodinné příslušníky. Ve vztahu k nezletilým dětem NSS k této otázce uvedl: „Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že již ve výše citovaných rozhodnutích uvedl, že právní úprava nebrání

tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů – cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů). Nejvyšší správní soud dále připomíná, že pouze nezletilé děti mohou uplatňovat námitky a skutečnosti, ve kterých spatřují zásah do svých práv; takové námitky nemohou sami za sebe vznášet ani jejich rodiče. Nejedná se tedy o „bezzubé procesní účastenství“, jak by se na první pohled mohlo zdát, nýbrž o jediný způsob, jak uplatnit v tomto řízení práva nezletilých dětí. Krajský soud tedy pochybil, pokud se se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nevypořádal, a to i přesto, že o tato rozhodnutí stěžovatelé svoji žalobu výslovně opírali, a žalobu stěžovatelů zamítl, aniž by se podrobně vyjádřil k důvodům, pro které nepovažuje závěry dotčeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za aplikovatelné též v nyní posuzovaném případě.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 58/2014 – 28, ze dne 17. dubna 2014) Stejně závěry lze podle žalobce přitom analogicky vztáhnout na jakékoliv rodinné příslušníky, kteří jsou přímo dotčeni zajištěním cizince, tedy i na manžela či manželku zajištěného. Z citovaného rozhodnutí NSS přitom vyplývá, že označení rodinného příslušníka zajišťovaného cizince za účastníka řízení je jediným možným způsobem, jak zajistit, aby v řízení o zajištění cizince byla řádně zohledněna práva rodinných příslušníků a rodiny jako celku. Postavení účastníka řízení však nesmí být pouze formalistické, naopak správní orgán by měl zajistit, aby v řízení o zajištění cizince byly řádně a efektivně zohledněny všechna práva a zájmy rodiny. V opačném případě by institut účastenství postrádal jakýkoliv smysl.

V daném případě se přitom jeví jako opodstatněné tvrdit, že vydáním napadených rozhodnutí bylo zasaženo do subjektivních práv rodiny jako celku, tj. práv žalobců na realizaci rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy. Právě tato práva a veškeré další zájmy vyplývající z individuálních okolností daného případu je žalovaná povinna řádně zjistit a zohlednit ve vztahu k výroku napadených rozhodnutí. Žalovaná však v rozporu se shora uvedeným sice ve výrokové části napadených rozhodnutí označila druhého z manželů jako účastníka, ale dopady omezení osobní svobody na realizaci práva na rodinný a soukromý život a další zájmy rodiny nikterak nezohlednila. Žalovaná v odůvodnění napadených rozhodnutí neuvedla jedinou zmínku o tom, jaký má dopad zajištění jednoho z žalobců na práva druhého z manželů. Pokud by žalovaná v záhlaví rozhodnutí neuvedla, že účastníkem řízení je druhý z manželů, z odůvodnění by vůbec nebylo zřejmé, že je zajišťována celá rodina. Stejně tak žalovaná vůbec nezohlednila skutečnost, že žalobci přicestovali do Evropy spolu s rodinou žalobkyně. Tato rodina přitom byla propuštěna ze zajištění před vydáním napadených rozhodnutí z toho důvodu, že měla nezletilé děti, a celková doba zajištění tak nemohla překročit 90 dnů. Za této situace byla žalovaná povinna zvážit, zda je zajištění žalobců i nadále přiměřené ve světle propuštění jejich rodinných příslušníků, a opět jaké jsou dopady na jejich soukromý a rodinný život.

Dále žalobce namítal, že žalovaná nezkoumala ani zdravotní a psychický stav žalobce. K uvedeným skutečnostem si přitom žalovaná neopatřila žádné informace, neprovedla ani výslech zajištěných žalobců a v odůvodnění napadeného rozhodnutí není k tomuto jediná zmínka. Takovéto formalistické označení účastníků řízení bez materiálního vlivu na rozsah a způsob posouzení prováděného v předmětném řízení nemůže být považováno za souladné s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu.

Nad rámec shora uvedeného žalobce poukázal na to, že povinnost žalované zohledňovat přiměřenost dopadů zajištění nevyplývá pouze z titulu účastenství, ale lze ho dovodit i ze základních zásad správního řízení. Konkrétně dle § 2 správního řádu je žalovaná povinna zasahovat do práv a oprávněných zájmů zajišťovaných cizinců pouze v nezbytném rozsahu a důsledně přitom zohledňovat individuální okolnosti případu. K zajištění cizinců je pak žalovaný správní orgán oprávněn přistoupit pouze v případech, kdy je takové omezení osobní svobody nezbytné s ohledem na všechny okolnosti případu. Provedení takového posouzení přitom není v případě žalobců pouze teoretickým cvičením, ale má vliv na výrok napadených rozhodnutí. V důsledku vydání napadených rozhodnutí došlo k rozdělení rodiny žalobců a rodiny bratra žalobkyně, což žalobcům způsobilo zásadní újmu. Žalobce se v důsledku tohoto rozdělení a delšího omezení osobní svobody dostal do velmi špatného psychického stavu (viz předložená lékařská zpráva). Rozdělení rodiny, nejistota a starost o nemocného manžela pak zcela logicky negativně působí i na manželku žalobce. Ve světle těchto skutečností je přitom další zajištění žalobců nepřiměřené (pokud navíc zohledníme, že jeho účel stejně nebude naplněn a žalobci budou po uplynutí 180 dnů propuštěni, viz následující žalobní bod).

Ačkoliv si žalovaný správní orgán měl být těchto skutečností v době vydání napadených rozhodnutí vědom, a to už jenom tím, že přiznal druhému z manželů postavení účastníka řízení a propustil rodinu manželky žalobce, žalobce vůbec nevyslechl a ani jim nevytvořil žádnou jinou efektivní možnost se k tomu vyjádřit. Žalovaný správní orgán přitom měl dostatek času a možností tyto skutečnosti zjišťovat, neboť rozhodoval již o opakovaném prodloužení zajištění, a neměl tedy pouze 48 hodin na vydání napadených rozhodnutí.

V neposlední řadě pak žalobce upozornil na to, že povinností správního orgánu je nejenom všechna práva a zájmy rodiny zohlednit, ale také v tomto směru odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu ke všem výrokům a všem účastníkům řízení ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. To však žalovaný správní orgán neučinil, neboť jak bylo uvedeno výše, k tomuto není v odůvodnění napadených rozhodnutí jediné slovo. Žalobce jsou proto přesvědčeni, že už jen tím způsobila žalovaná nezákonnost napadených rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost.

Vzhledem k deklarovanému účelu zajištění žalobce byl žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nutné považovat za nepřezkoumatelné nebo minimálně nesprávné, neboť se žalovaný správní orgán nevyrovnal s otázkou reálného předpokladu jeho vyhoštění. Podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice platí, že „[u]káže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“. Stejný požadavek pak vyplývá i z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Podle Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“) v případě, že „nic nenaznačuje tomu, že by orgány [žalovaného státu] měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byl zajištěn“, stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné (ESLP, *A. a ostatní v. Velká Británie*, rozsudek velkého senátu z 19. 2. 2009, §167). Jinými slovy, „[t]am, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, ‘proti níž probíhá řízení o vyhoštění’“ (ESLP, *Agnissan v. Dánsko*, rozhodnutí ze dne 4. 10. 2001). Lze tedy podle

žalobce shrnout, že z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. Uvedený požadavek, ačkoliv ZPC jej explicitně neuvádí, se pravidelně objevuje i v judikatuře Nejvyššího správního soudu („NSS“). Podle NSS *„je třeba odmítnout názor, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný“* (NSS, č. j. 1 As 12/2009 – 61, rozsudek z 15. 4. 2009). S ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu je přitom zřejmé, že úvaha, na kterou poukazuje NSS, se v rozhodnutí o zajištění musí explicitně objevit a z rozhodnutí tak musí seznatelné, jaké okolnosti – skutkové i právní – vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že zdůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn. Platí totiž, že zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn.

Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudky NSS, kde byly požadavky na odůvodnění rozhodnutí přesně vymezeny. NSS zejména zdůraznil, že *„řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytně provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil“* (NSS, č. j. 1 As 93/2011 – 79, 19. 10. 2011).“

Žalobce dále namítal absenci reálného předpokladu vyhoštění. Žalovaný správní orgán v rozporu se shora uvedenou právní úpravou posoudil realizovatelnost vyhoštění zpět do Afghánistánu pouze obecným způsobem, čímž způsobil nezákonnost napadených rozhodnutí. V první řadě měl žalobce za to, že úvaha nad možností realizace správního vyhoštění by měla vycházet především z konkrétní zkušenosti správního orgánu s předešlými realizacemi správního vyhoštění do Afghánistánu. Jen na základě takto agregované průměrné zkušenosti může správní orgán učinit relevantní úvahu o tom, zda je realizace vyhoštění vůbec možná, popřípadě jak dlouho bude trvat. Žalobce se nedomníval, že součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí by měla být detailní analýza včetně podrobného propočtu či statistických údajů. Na druhou stranu měl žalobce též za to, že paušální konstatování typu: *„správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění (...) a předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné“*, nejsou postačující. To

platí zejména v případě žalobce, resp. napadeného rozhodnutí, jimiž se zajištění prodlužuje na maximální přípustnou dobu o dalších 90 dnů.

V případě rozhodování o prodloužení zajištění již žalovaný správní orgán také nemůže uplatnit námitku, že na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí neměl dostatek času, neboť (jako v případě prvního rozhodnutí o zajištění) musel rozhodnutí vydat do 48 hodin od zadržení žalobců. U rozhodnutí o prodloužení zajištění má správní orgán naopak dostatek času prověřit řádně všechny relevantní okolnosti a lze na něj v tomto ohledu spravedlivě klást podstatně vyšší nároky než u prvního rozhodnutí o zajištění. Zejména by měl správní orgán být schopen úvahu o reálnosti vyhoštění zasadit do širšího časového a místního kontextu a v rozhodnutí o prodloužení zajištění na maximální možnou dobu uvést, zda a kolik úspěšných vyhoštění do Afghánistánu správní orgán z vlastní zkušenosti realizoval a jak dlouho taková realizace trvala.

Ze statistik získaných od orgánu nadřízeného žalovanému postupem dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na které žalobce odkazoval již v podané žalobě, přitom vyplývá, že za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo občanům Afghánistánu uloženo 47 správních vyhoštění, zrealizováno však nebylo ani jediné. I ve světle této statistiky musejí být nároky na odůvodnění napadeného rozhodnutí co do možnosti realizace správního vyhoštění o to vyšší, aby bylo jasné, z čeho vyplývá, že právě v případě žalobců k realizaci správního vyhoštění může dojít.

V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 33 A 65/2015 – 35, ze dne 12. listopadu 2015, ve kterém soud zrušil napadené rozhodnutí pro absenci reálného předpokladu předání za situace, kdy se z 32 rozhodnutí o předání podařilo realizovat pouze 5. Za situace, kdy se v případě žalobce nepodařilo doposud realizovat žádné vyhoštění, je proto zřejmé, že zde bez dalšího žádný reálný předpoklad vyhoštění dán není. Vzhledem k požadavku individualizace správního rozhodnutí žalobce dále upozornil, že k posouzení reálného předpokladu vyhoštění nemůže být dostačující pouze závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobce k tomuto uvedl, že překážky vycestování ve smyslu § 179 ZPC jsou pouze jedním z aspektů existence reálného předpokladu vyhoštění, ale zdaleka ne jediným. Správní orgány jsou totiž vždy povinny zkoumat také to, zda s ohledem na skutkové okolnosti případu je vyhoštění cizince alespoň potencionálně možné. Nejedná se tedy pouze o překážky ve smyslu nebezpečí vzniku vážné újmy v případě vyhoštění do země původu, ale také o faktickou realizovatelnost správního vyhoštění (tj. možnost prokázat totožnost osoby, získat její cestovní doklad a ve spolupráci s příslušnými orgány daného státu zajistit převoz osoby do země původu). V případě žalobců se přitom za celou dobu nepodařilo ani ověřit jejich totožnost (což je první krok k realizaci správního vyhoštění), a je proto na místě se zabývat tím, z jakého důvodu žalovaný dovozuje, že se celý proces vyhoštění podaří dokončit ve lhůtě 90 dnů. Skutečnost, že se to za dosavadních téměř 90 dnů nepodařilo, totiž svědčí o pravém opaku, tj. že se jejich vyhoštění nepodaří zrealizovat.

Z těchto důvodů považoval žalobce požadavek reálného předpokladu vyhoštění za nenaplněný a napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné a nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce, ač byl v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 věta druhá a třetí zákona o pobytu poučen o tom, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhně-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby, v této lhůtě nepožádal o nařízení jednání, žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a současně nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby nařídít jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ve spojení s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu, o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 125 odst. 1 téhož zákona nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle § 126 odst. 1 téhož zákona je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá, že existuje reálný předpoklad, zda bude realizace správního vyhoštění uskutečnitelná i během prodloužené lhůty a žalovaná minimálně měla odkázat na konkrétní lhůtu v předcházejících případech, během níž obdržela vyjádření Zastupitelského úřadu.

Smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění či prodloužení zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu správního vyhoštění, popř. vycestování nebo předání cizince. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, na který v podané žalobě poukázal i žalobce. Podle tohoto rozsudku není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud ovšem v tomto rozsudku také dospěl závěru, že „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn*

rozhodnout o zajištění cizince.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jí byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název „Realizovatelnost vyhoštění“, kde uvedla, že „Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Dle stanoviska Ministerstva vnitra Odboru azylové a migrační politiky č.j. ZS27297 je vycestování možné. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost účastníka řízení a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování.“ „...,Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné“.

Žalovaná překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, kdy tento svůj úsudek zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu opřela o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24.8.2015, č.j. KRPP-136325/ČJ-2015-030022, které je součástí správního spisu, a ve kterém bylo vysloveno, že „vycestování je možné“. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150.)

Soud stejně tak jako žalovaná, neshledal odůvodněným tvrzení žalobce, že v daném případě je dána absence reálného předpokladu vyhoštění, a to především s ohledem na shora uvedené závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Skutečnost, že by Afganistan byl zemí, do které není vůbec možné vycestovat, prokázána nebyla. Dále soud uvádí, že mu nepřisluší předjímat, zda se žalovanému podaří ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Nelze však ani *a priori* tvrdit, jak to činí žalobce, že je jeho vycestování z České republiky nemožné, neboť zde existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje návratová směrnice.

K poukazu žalobce na to, že zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn a zdůvodnění reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn soud uvádí, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 21. 8. 2015 v 9:40 byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Policii ČR“) Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Dne 22. 8. 2015 žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-136325-10/ČJ-2015-030022. V souladu s ustanovením

§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaná v rozhodnutí o zajištění stanovila dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince, a to na 30 dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Na základě rozhodnutí žalované ze dne 18.9.2015, č.j. KRPP-136325-28/ČJ-2015-030022 byla doba zajištění prodloužena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dnů. Následně dne 9.11.2015 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým opět prodloužila zajištění cizince o dalších 90 dnů, a ve kterém mimo jiné uvedla, že doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince a skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívala ve skutečnosti, že žalovaná bude žádat ŘSCP o přípravu výkonu správního vyhoštění. ŘSCP bude následně žádat Zastupitelský úřad Afganistánu. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad, Zastupitelský úřad Iráku, po ověření totožnosti vydá účastníku řízení náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje ŘSCP správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 21.8.2015 učinila hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, na základě něhož nebyla nalezena žádná shoda. Dne 22.8.2015 ověřovala žalovaná totožnost žalobce v systému CIS, kdy pomocí tohoto systému nebyla totožnost žalobce ověřena. Dále téhož dne učinila lustraci v registru obyvatel, řidičů, vozidel, evidenci trvale a dočasně usídlených cizinců, vězňů, Schengenského IS II, držitelů zbraní, evidenci stíhaných, podezřelých a prověřovaných osob, ovšem ani touto lustrací se žalovaná nepodařilo ověřit totožnost žalobce. Dále dne 22.8.2015 předložila žalobci k vyplnění formulář pro zjištění totožnosti Afgánců v ČR. Dne 25.8.2015 žalovaná požádala ŘSCP o provedení úkonů na ověření totožnosti žalobce. Podle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie dosud nebyla totožnost žalobce ověřena.

S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že hlavní překážkou realizace správního vyhoštění je, jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, skutečnost, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Je ovšem také zjevné, že žalovaná v průběhu správního řízení činila úkony, na základě kterých by měla být tato překážka odstraněna. Dále soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, nejenom v čem spatřuje překážku realizace účelu zajištění žalobce, tedy správního vyhoštění a dále také posoudila, zda v případě prodloužení zajištění o dalších 90 dnů je možné tuto překážku odstranit. Vzhledem k tomu, že podle vyjádření ŘSCP ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci vyhoštění stále probíhají, dospěl soud k závěru, že žalovaná postupovala správně, když prodloužila zajištění žalobce, neboť správní vyhoštění je stále potencionálně možné v době na kterou bylo zajištění cizince prodlouženo, a to ihned po odstranění hlavní překážky realizace správního vyhoštění.

Mezi jedny ze základních právních zásad patří zásady vymezené v ustanovení § 6 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Na základě ustanovení § 6 odst. 1 občanského zákoníku má každý povinnost jednat v právním styku poctivě. Podle § 6 odst. 2 téhož zákona pak nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu. Nad rámec shora uvedených závěrů je proto nezbytné uvést, že to byl žalobce, kdo do České republiky přicestoval v rozporu se svými povinnostmi bez platného dokladu totožnosti. Toto jeho

vlastní jednání je nyní příčinou časově náročného postupu, při němž je nezbytné ověřit skutečnou totožnost žalobce. Není tudíž přípustné, aby nyní žalobce z tohoto svého protiprávního stavu, který vyvolal, těžil a složitosti ověření jeho skutečné totožnosti se ve svůj prospěch důvodně dovolával a získával tím pro sebe výhodnější postavení, než ve kterém by se nacházel, pokud by disponoval pravým a platným dokladem prokazujícím jeho skutečnou totožnost. Přistoupením na logiku žalobcovy argumentace by osoba jednající v souladu s právem, tj. disponující s platným cestovním dokladem, byla v horší situaci než osoba jednající protiprávně, neboť u „pocitivého“ by realizace eventuálního správního vyhoštění byla mnohem jednodušší.

Neopodstatněná je i žalobní námitka, že žalovaná měla při svých úvahách o realizovatelnosti správního vyhoštění vzít v potaz, zda a kolik úspěšných vyhoštění do Afganistánu správní orgán z vlastní zkušenosti realizoval a jak dlouho taková realizace trvala, když ze statistik získaných od orgánu nadřízeného žalované vyplývá, že za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo občanům Afghánistánu uloženo 47 správních vyhoštění, zrealizováno však nebylo ani jediné. Soud k tomu uvádí, že i v případě, že by v daném období bylo vydáno 47 rozhodnutí o vyhoštění do Afganistánu a nebylo jediné realizováno, jak tvrdí žalobce v podané žalobě, ze statistických dat za minulé období by nebylo možné, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít, jelikož každý případ zajištění cizince za účelem správního vyhoštění by měl být zkoumat zcela individuálně a jak již soud shora uvedl, v daném případě žalobce je v době, o kterou bylo jeho zajištění prodlouženo potenciálně možné vyhoštění realizovat. Ohledně přijatelnosti vyhoštění do Afganistánu soud uvádí, že správní orgán postupoval správně, když vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra (OAMP), které uvádí, že vycestování cizince je možné.

Žalobce v podané žalobě dále odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015 č. j. 33 A 58/2015. K tomu soud opětovně uvádí, že správní orgán posuzuje jednotlivé případy individuálně. Krajský soud v Brně v uvedeném případě posuzoval ne zcela srovnatelnou situaci žalobce. Zabýval se posouzením zákonnosti rozhodnutí správního orgánu o prodloužení doby zajištění za účelem svého předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, a tedy ani tento rozsudek na případ žalobce nedopadá.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že při rozhodování o otázce zajištění a jeho prodloužení nebyl brán v úvahu i jeho zdravotní stav. Žalobce byl zajištěn dne 22.8.2015, a to na základě rozhodnutí ze dne 22.8.2015, č.j. KRPP-136325-10/ČJ-2015-030022. Před vydáním tohoto rozhodnutí podal žalobce vysvětlení, kterém byl sepsán protokol ze dne 22.8.2015, č.j. KRPP-136325-8/ČJ-2015-030022, z něhož vyplývá, že se žalovaná zkoumala žalobcův zdravotní stav, neboť se ho dotazovala, zda používá návykové látky, které by měly vliv na jeho současný zdravotní stav, zda se cítí zdravý a užívá pravidelně léky. Žalobce na tyto otázky odpověděl, že se cítí zdravý a žádné návykové ani jiné léky nepoužívá. Soud připouští, že v průběhu zajištění cizince se může jeho zdravotní stav změnit. K tomu soud poukazuje na § 176 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se se cizinci po dobu zajištění poskytnou zdravotní služby. Ze zprávy psychiatrické nemocnice Kosmonosy, kterou

žalobce předložil společně se svým doplněním žaloby je zřejmé, že shora uvedená zdravotní péče byla žalobci v souladu s § 176 zákona o pobytu cizinců poskytnuta.

K žalobcem tvrzenému porušení § 27 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že s manželkou žalobce paní F.G. bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Manželka je uveden jako účastník v hlavičce napadeného rozhodnutí i předchozích rozhodnutí o zajištění žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá, že manželce bylo předáno a přetlumočeno oznámení o zahájení správního řízení jejího manžela ze dne 22.8.2015, č.j. KRPP-136325-6/ČJ-2015-030022, usnesení o tom, že mu byl stanoven tlumočník a také rozhodnutí o zajištění ze dne 22.8.2015. Navíc sám žalobce v úvodu svého doplnění žaloby ze dne 4.12.2015 uvedl, že v napadeném rozhodnutí byl každý z manželů posouzen jako účastník řízení o zajištění druhého manžela.

Žalobce tvrdil, že žalovaná postupovala v rozporu s čl. 8 EÚLP a nepřiměřeně zasáhla do jejích práv na rodinný a soukromý život. K tomu soud uvádí, že správní orgán v rámci možností šetřil práva žalobce. Omezení osobní svobody je jistě spojeno se zásahem do soukromého života žalobce, je tak však činěno zcela v souladu s čl. 8 EÚLP, který ve svém druhém odstavci připouští zásah do těchto práv v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaná zasáhla do práv a oprávněných zájmů žalobce pouze v nezbytném rozsahu a zohlednila přitom okolnosti případu v souladu s § 2 správního řádu. Správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, když byl žalobce zajištěn na základě § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dopady vycestování cizince do jeho soukromého a rodinného života jsou podrobně posuzovány v řízení o správním vyhoštění.

K obsahovým náležitostem napadeného rozhodnutí soud uvádí, že tyto vychází z § 68 správního řádu a představují je výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že napadené rozhodnutí vykazuje všechny zákonné náležitosti rozhodnutí. Obsahuje především výrokovou část, v níž je specifikován žalobce jakožto účastník řízení a jeho manželka jakožto účastník č. 2 a je jednoznačně vymezeno, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců je žalobce zajišťován a jeho zajištění prodlouženo. V odůvodnění pak správní orgán vymezil skutkové a právní důvody, které ho vedly k závěru o naplnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců. Konečně napadené rozhodnutí uzavírá poučení, které rovněž nevykazuje žádné nedostatky. V této souvislosti soud též poukazuje na bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.4.2014, č.j. 2 Azs 58/2014 28, kde je uvedeno, že „Náležitosti rozhodnutí o zajištění cizince pak upravuje odst. 5 stejného ustanovení, podle něhož *„policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.“* Soud uvádí, že napadené rozhodnutí obsahu je i tyto náležitosti uvedené v § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 11. prosince 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová